

Jana Burešová

POHÁDKY Z ČESKÉ PŘÍRODY

Ilustrace Alena Schulz

C PRESS

Pohádky z české přírody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Burešová
Pohádky z české přírody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jana Burešová

POHÁDKY Z ČESKÉ PŘÍRODY

Ilustrovala
Alena Schulz

OBSAH

Pochybovačná koza	6
Mořská voda	13
Perlový náhrdelník	18
Jitrnice	24
Vodník a čert	29
Věrný pes	34
Elixír krásy	40
Tvrdohlavý mezek	46
Duhové čarování	52
Čertí vaření	57
O mazané lišce	62
O škodolibých obrech	67

POCHYBOVAČNÁ KOZA

Daleko od lidí v šumavských lesích žil čaroděj Boubín. Kouzelnou hůlku nedal z ruky a její zásluhou měl vše, na co si vzpomněl. Hůlka mu vyčarovala jídlo, uklidila i přičarovala dříví do kamen. Roky plynuly a Boubín se začal stranit společnosti ostatních čarodějů a čím dál více toužil po změně. Často se zamýšlel, jak by se zvládl o sebe postarat, kdyby nebylo kouzel. Stalo se zkrátka to, že ho čarodějnický život přestal těšit. Nechal úvah o tom, jaké by to bylo, kdyby žil jako člověk, a čarodějnou hůlku schoval do truhly. Od té doby začal používat své ruce a sám si vařil i uklízel. Aby měl zásoby jídla, udělal si v lese zahrádku, kde pěstoval byliny i zeleninu. Během roku také sbíral houby a ty pak na zimu sušil. Zkrátka naučil se být samostatný a nespoléhat na kouzla. Zpočátku to pro něj bylo těžké. Jídla, která si vařil, připálil nebo nedochutil. Když třeba uklízel, vzápětí svojí nešikovností smetl zase vysypal. Boubín byl ale

trpělivý a věřil, že vše chce svůj čas. A vyplatilo se mu to, protože co se chtěl naučit, se naučil. Měl však jiné trápení a tím byla samota, moc si toužil s někým popovídat. K jeho škodě, když tu a tam navštívil své staré známé, smáli se mu a neměli pro něj pochopení. Svým způsobem života byl tolik odlišný, a i sám cítil, že si s nimi už nemá co říct. Přestal tedy druhé navštěvovat a žil si v ústraní dál ve své chaloupce s tíživým pocitem, že mu nikdo nerozumí.

Ubíhaly dny, týdny a měsíce. Jednou krátce po probuzení uviděl před svojí chatrčí kozu. Boubín se dovtípil, že se asi zatoulala z pastvy, a současně mu blýskl hlavou nápad, že by si mohl výjimečně trochu začarovat. Našmátral v truhle svoji čarodějnou hůlku a vyřkl kouzlo: „Kozou stále buď, jen lidským hlasem mluv.“ Jen co tohle odříkal a mávl hůlkou, stála tu před ním ta stejná koza, jen místo méé na něj vyrukovala s otázkou: „Je tady někde dobrá tráva?“ Boubín se zaradoval, že se kouzlo povedlo, a hned vesele odpověděl:

